

Hoofdstuk 6 Bij meneer Verzuren

Het regent buiten.
Het regent op de ruiten
en het regent in Mouna's hart.
Ze sluit haar ogen,
alles wordt zwart.
Ze denkt aan regenbogen
maar het lukt niet.
Voorlopig voelt ze
alleen maar verdriet
wanneer ze de lege mand
van Miss Sipi ziet.

Komaan, Mouna Maan! Geef het toch niet op!

Mocht je mama hier zijn,
dan zou ze zeggen:
*'Kop op, kleine heldin!
Kin omhoog, borstjes vooruit,
je komt er wel uit!'*

En dus doet Mouna haar ogen weer open.
Met nieuwe moed durft ze weer te hopen
dat ze Miss Sipi vandaag zal vinden.

Ze belt aan bij meneer Verzuren
van de zesde verdieping.
Misschien weet hij
waar Miss Sipi naartoe ging?

Meneer Verzuren zijn deurbel
klinkt als een kerstliedje.
Je kent het melodietje wel.
Het maakt Mouna best blij,
maar dat gevoel is snel voorbij.
Want dan opent meneer Verzuren de deur ...

Hij zegt stug:

'Als het is om wafels te verkopen,
verdwij dan maar vlug!

Wafels vind ik werkelijk ont-zet-tend vies!
Zoals rotte vis met bloemkoolpuree,
of zoals varkensoor met knoflookthee.'

'Nee, hoor!' zegt Mouna Maan.
'Ik verkoop helemaal niets!
Mag ik u gewoon iets vragen?
Hebt u de afgelopen dagen
mijn poes, Miss Sipi, gezien?'

'Ik heb de afgelopen dagen
helemaal niets of niemand gezien.

EN DAT IS MAAR GOED OOK!

Niemand die komt zagen aan mijn oren!
Niemand die me komt storen met ambetante vragen!
Ik ben hier al-tijd moederziel alleen!
Geen mens om tegen te praten!
Ik word de hele dag met rust gelaten.

EN DAT IS MAAR GOED OOK!

Want ik heb helemaal geen tijd
om met Jan en alleman een praatje te maken!
Ik heb van alles te doen!
Wat precies?
Gaat je niks aan!
Ik heb het gewoon druk, druk, druk!
Wat een geluk dat ik niet word gestoord.
Ja hoor, ik heb het hier prima naar mijn zin.

Zei je wat?

Je kat?

Nee, die heb ik niet gezien.

EN DAT IS MAAR GOED OOK!

Want ik hou niet van dieren!

Behalve voor het diner!

Lamssaté!

Of kalfsfricassee!

Of koteletten met kroketten!

Of een kippenbil op de grill!

Of spek met ei,

met wat peper en zout erbij!

Rijst met scampi en tonijn,

konijn met gestoofde peren,

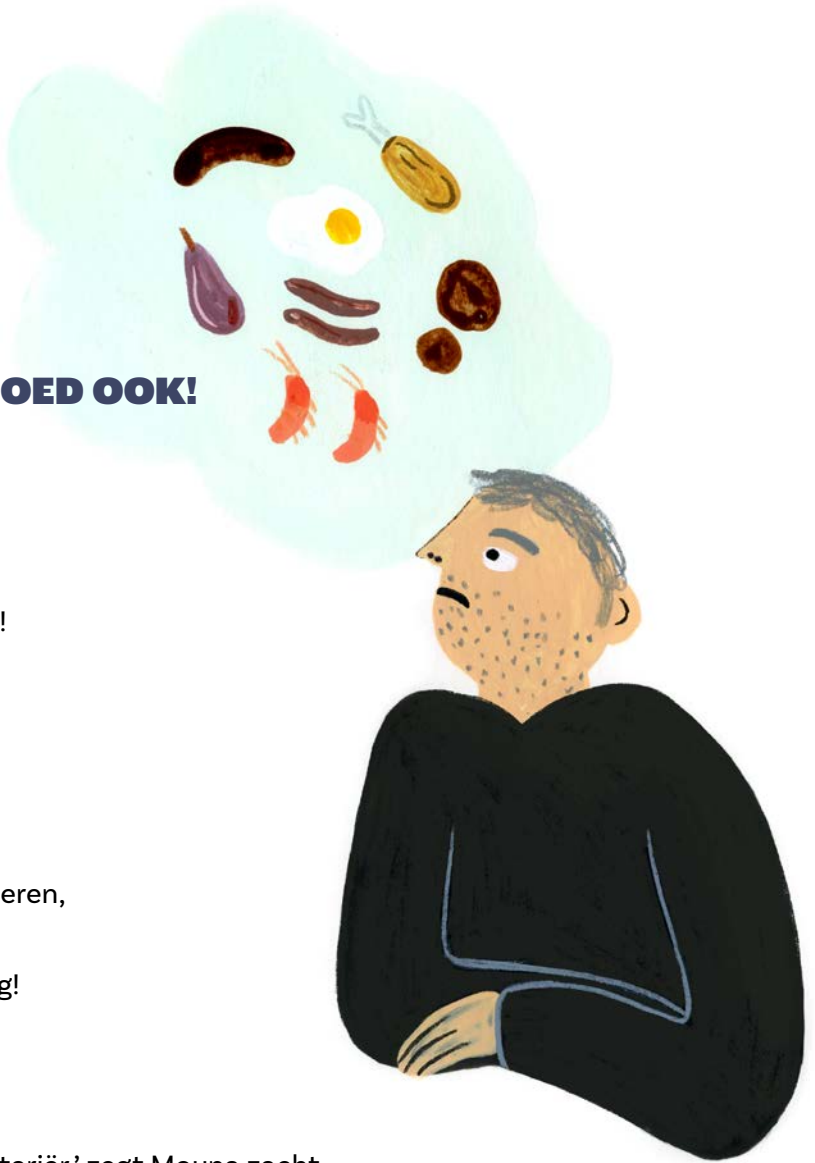
witlof met pens en schorseneren,

een boulet in jagersaus, of

ganzenlever met koeienmaag!

En jij?

Wat lust jij eigenlijk graag?’

‘Euh... ik? Ik ben ... euh... ik ben vegetariër,’ zegt Mouna zacht.

‘Vege-wat ben je?’

‘Vegetariër, weet u niet wat dat is?’

Een vegetariër eet geen vlees en ook geen vis.’

‘Dus, heb ik het goed?’

Jij eet geen bloedworst, geen paté,

geen eendenborst, geen filet?

Wat een ver-schrik-ke-lijk dieet!

Mag ik even vragen wat je dan wél eet?’

'Oh, ik hou wel van een stukje seitan,
of van een curry met tofu
met paprika en bamboe.
Ik lust heel graag courgette
met feta en couscous.
Of patatjes met appelmoes!
Of wok met sojascheuten!
Of ...'

'Sojascheten?' Wat is dat nu weer?'

'Sojascheuten!
Dat zijn ... sprietjes.
Een beetje zoals frietjes,
maar toch niet helemaal.'

Meneer Verzuren kijkt Mouna Maan
met grote ogen aan.
Hij luistert naar ieder woord,
want hier heeft hij nog nooit van gehoord.

'Maar goed, meneer Verzuren,
sorry dat ik u heb gestoord.
Het is tijd dat ik vertrek.
U hebt het ongetwijfeld heel druk
en ik weet dat u niet zo tuk
bent op een gesprek.
Toch bedankt voor uw tijd.
Ik wens u nog veel geluk
met alles en vanalles.

Da-haag!'

Meneer Verzuren kijkt wat verwaasd
en zegt dan: 'Wacht!
Ik bedacht me zonet:
momenteel heb ik eigenlijk niet zoveel haast.
Toevallig had ik vandaag vrijaf genomen.
Heb je zin om even binnen te komen?'

Hmmm.

Is dit wel een goed plan?
Meneer Verzuren lijkt haar toch ...
... een wat onzure man.
Ach kom, denkt Mouna Maan dan.
Gewoon even binnen gluren
bij meneer Verzuren,
dat kan toch geen kwaad?
(Stiekem is ze gewoon zo
nieuwsgierig als een miertje.)
Het ergste wat er kan gebeuren
is dat hij niet ophoudt met zeuren.
En voor ze het weet, is Mouna Maan
al naar binnen gegaan.

Misschien kwam het door
meneer Verzuren zijn stuurse allure,
maar ze verwachtte
een flat met kale muren,
zonder enige foto of schilderij.

Maar niets is wat het lijkt.
Overal waar ze kijkt,
hangen prachtige portretten.
De muren hangen vol met
geschilderde gezichten.
Mouna blijft staan
en kijkt hoe het licht valt
op het gezicht van een lachende man.
En ze kan wel blijven kijken
naar het portret van
een vrouw met een blauwe hoed.
Een jongen die een hond begroet,
spelende meisjes op een strand,
een oude man, hand in hand
met een roodharig kind.
Twee zussen op een fiets
terwijl ze lachen om iets.

‘Vind je ze mooi?’

‘Ze zijn **fenomenaal!**
Hebt u ze allemaal zelf gemaakt?’

‘Inderdaad.’

'Ik wist niet ...' zegt Mouna zacht.
'Dit had ik niet verwacht ...
Meneer Verzuren,
u hebt zoveel talent,
maar er is niemand van de burens
die dat weet,

omdat niemand u echt kent.'

'Tja ...
Dat is waar ...
Mensen vinden me raar.
Of ze vinden me een saaie piet.
Vrienden maken lukt me niet.
Ik ben die mopperaar van de zesde verdieping,
weet je wel,
een zonderling.
Dus op een dag
schilderde ik een man
met een lieve lach.
En sindsdien hangt hier altijd
een beetje vriendelijkheid.
Het was zo fijn om niet meer alleen te zijn.
Dus maakte ik er meer.
Een chique heer, een oude dame
samen met haar hond,
een blinde vrouw, met op de achtergrond
een vrolijk kind.

Het spijt me erg van je poes.
Ik heb haar niet gezien.

Maar zeg eens, hoe maak je precies couscous?'